

Tvist om den reelle baggrund for afskedigelsen

Afskedigelsesnævnets tilkendegivelse af 22. september 2014

Sag 20140492

Serviceforbundet

for

A

mod

Sammenslutningen af Mindre Arbejdsgiverforeninger

for

Danmarks Organisation for Selvstændige Frisører og Kosmetikere

for

Flemming v/ B og C

Afsagt af opmand:

Jytte Scharling

Sagen blev mundtligt forhandlet den 2. september 2014 kl. 14:30 med højesteretsdommer Jytte Scharling som nævnsformand og opmand.

Der blev afgivet forklaring af frisør A, indehaver B, indehaver C, jurist D, selvstændig E, læge F, frisør G og jurist H.

Klager har nedlagt påstand om, at indklagede tilpligtes at betale en godtgørelse fastsat efter Afskedigelsesnævnets skøn.

Indklagede har påstået frifindelse.

Sagsfremstilling

A blev efter endt læretid i 2003 ansat som frisør i den indklagede virksomhed. A blev ved skrivelse af 31. januar 2014 opsagt til fratræden den 29. marts 2014. Det fremgår af opsigelsesskrivelsen, at begrundelsen for afskedigelsen var samarbejdsproblemer. Samme dag blev der udfærdiget en skriftlig advarsel på baggrund af, at A 2 gange var mødt for sent på arbejde.

Der er efterfølgende opstået tvist mellem sagens parter om den reelle baggrund for afskedigelsen.

A har forklaret bl.a., at hun blev fastansat i den indklagede virksomhed i 2003. Hun har ikke arbejdet som frisør andre steder. Hun har ikke under sin ansættelse modtaget påtaler eller advarsler. Hun har gennem alle årene haft et meget familiært forhold til C og B. Dette ændrede sig dog over sommeren 2013, bl.a. fordi B og C ikke brød sig om hendes kæreste. Omkring julen 2013 var hun meget påvirket af en samlivskrise, som hendes forældre gennemgik. Krisen endte med, at forældrene blev skilt. Det er korrekt, at hun i januar 2014 to gange har sovet over sig. Hun har ikke før sovet over sig og har i øvrigt haft meget få sygedage under ansættelsen.

På et møde med B den 23. januar 2014 sagde B, at hun vil blive fyret. B skulle dog forinden tale med arbejdsgiverforeningen om, hvordan hun skulle udfærdige opsigelsen. Hun overværede, at B telefonisk kontaktede arbejdsgiverforeningen og spurgte om, hvordan hun skulle håndtere afskedigelsen.

Både opsigelsesbrevet og den skriftlige advarsel blev skrevet den 31. januar 2014. Hun modtog sin opsigelse den 31. januar 2014, men gjorde ikke umiddelbart noget ved den. Hun har aldrig arbejdet andre steder end hos indklagede, og hun havde ikke kendskab til reglerne om afskedigelse, ligesom hun ikke var klar over, at hun kunne gøre indsigelse mod at blive opsagt. Hun aftalte med B og C, at hun skulle fortælle salonens kunder, at hun fratrådte efter eget ønske, og det er også, hvad hun har fortalt kunderne. Det var en konstrueret forklaring for at gøre det nemmere for hende og virksomheden i opsigelsesperioden. Da hun efter sin fratræden kontaktede fagforeningen, fik hun oplyst, at hun risikerede karantæne i arbejdsløsheds-kassen.

B har forklaret bl.a., at hun og A var bedste veninder og gennem årene har haft et meget nært venskab. A var en stor hjælp i salonen, og hun har aldrig ønsket, at A skulle stoppe. A bragte imidlertid flere gange op, at hun af familiære årsager ønskede at stoppe som frisør for i stedet at finde et 9-16 arbejde. A ønskede ikke selv at sige sin stilling op, fordi hun så ville få karantæne i A-kassen. Hun bad derfor om, at virksomheden opsagde hende, så hun kunne undgå karantæne. I første omgang ønskede hun og C ikke at opsiges A, men de talte om det flere gange og blev enige om, at de gerne ville hjælpe A. Det er hende, der har skrevet teksten i den skriftlige advarsel. Det skete, fordi arbejdsgiverforeningen havde oplyst, at der skal være givet en skriftlig advarsel, forinden en medarbejder kan afskediges.

C har forklaret bl.a., at hun og A var bedste veninder. Der har ikke været antydningen af samarbejdsproblemer. A har aldrig fået en advarsel, hverken mundtligt eller skriftligt. Hun har kontaktet arbejdsgiverforeningen for at få at vide, hvordan hun kunne opsiges A, og hun fik at vide, at hun kunne bruge begrundelsen samarbejdsproblemer, men at der i så fald først skulle være givet en skriftlig advarsel. A overværede, at hun ringede til arbejdsgiverforeningen, og afskedigelsen af A skete udelukkende på As initiativ. Hun har aldrig ønsket at opsiges A. De tilbød A genansættelse straks, da hun og B blev klar over, at A fagforening gjorde indsigelse mod afskedigelsen.

D har forklaret bl.a., at hun har været kunde i salonen gennem mange år. A fortalte hende, at hun skulle stoppe, fordi hun gerne ville prøve noget andet. Det er hendes opfattelse at stemningen i salonen var god, og at A virkede glad og lettet over at skulle fratræde.

E har forklaret bl.a., at hun er veninde med C og B og tidligere også med A. Der var et meget tæt venskab mellem B, C og A. Hun var i salonen den dag, C ringede til arbejdsgiverforeningen, og hun overhørte samtalen. A var også til stede. B gav udtryk for, at hun var utryk ved at skrive en opsigelse til A, og A sagde til C, at hun da aldrig kunne finde på at klage. A har fortalt hende, at det var hende selv, som ønskede at stoppe i salonen.

G har forklaret bl.a., at hun har været ansat i salonen i 10 år og kender alle sagens parter godt. A glædede sig til hun skulle stoppe, fordi hun gerne ville i gang med at lave noget andet. Stemningen i salonen har altid været god, og det var den også i A opsigelsesperiode.

E har forklaret bl.a., at han har været kunde i salonen i mange år, hvor han er blevet klippet af A. A fortalte ham i slutningen af marts 2014, at hun havde sagt sin stilling op fordi hun gerne ville prøve noget andet, evt. noget kontorarbejde. Han tilbød at hjælpe A evt. med en anbefaling eller andet. A tog dog aldrig imod tilbuddet. Stemningen i salonen var god.

H har forklaret bl.a., at hun har været kunde i salonen i mange år. A har gennem årene løbende fortalt, at hun på sigt gerne ville lave noget andet.

Der har ikke mellem de af organisationerne udpegede medlemmer af Afskedigelsesnævnet kunnet opnås flertal for en afgørelse af sagen, og afgørelsen træffes derfor af Nævnets formand som opmand. Parterne erklærede sig enige i, at sagen kan afgøres - uden kendelse - i overensstemmelse med opmandens tilkendegivelse.

OPMANDEN UDTALTE:

Virksomheden har i opsigelsesskrivelsen dateret den 31. januar 2014 begrundet afskedigelsen af A med samarbejdsproblemer.

Det er arbejdsgiver, der har bevisbyrden for, at afskedigelsen er begrundet i andre forhold end de, der fremgår af opsigelsesskrivelsen. I en situation som den foreliggende, hvor sagens parter har afgivet divergerende forklaringer om hændelsesforløbet, finder opmanden, at arbejdsgiverens forklaring ikke alene kan føre til, at bevisbyrden kan anses for løftet.

De vidneforklaringer, som er afgivet for nævnet, har været samstemmende for så vidt angår den gode tone i salonen, ligesom vidnerne har bekræftet, at A har fortalt, at hun skulle fratræde efter eget ønske. Herom har A imidlertid forklaret, at oplysningen om, at hun fratrådte efter eget ønske, var aftalt med virksomheden for ikke at skabe unødigt uro.

Vidnet F har forklaret, at hun overhørte C's samtale med arbejdsgiverforening, og at A også var til stede ved den lejlighed. Dette er imidlertid bestridt af A.

Oplysningen om, at F overhørte virksomhedens samtale med Arbejdsgiverforeningen, er først fremkommet under nævnensforhandlingen, og opmanden finder, at det heller ikke ved denne forklaring kan anses for tilstrækkeligt godtgjort, at opsigelsen, i strid med det, virksomheden har anført i opsigelsesskrivelsen, er sket efter medarbejderens ønske.

Opmanden finder herefter ikke at kunne lægge til grund, at afskedigelsen af A kom i stand på medarbejderens initiativ.

Da der under nævnensbehandlingen har været enighed mellem sagens parter om, at der ikke under ansættelsen har været samarbejdsproblemer, findes virksomhedens afskedigelse af A at være foretaget i strid med Hovedaftalens § 4, stk. 3 og der tilkendes derfor A en godtgørelse på kr. 50.000,-. Ved udmålingen af godtgørelsen er der bl.a. lagt vægt på, at virksomheden tilbød A genansættelse.

Indklagede skal betale opmandens honorar.